

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 537/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., a. s., B., zastúpenej JUDr. P. M., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 Er/151/2012-62 z 11. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2012 faxom a následne 24. augusta 2012 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „exekučný súd“) č. k. 2 Er/151/2012-62 z 11. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného súvisiaceho súdneho súpisu vyplýva, že sťažovateľka ako účastníčka exekučného konania (v procesnom postavení povinnej) o vymoženie sumy 264 769,44 € s prísl. vedeného na návrh oprávneného (mesta T.) súdnou exekútkou JUDr. A. S... (ďalej aj „súdna exekútkorka“), podala po doručení upovedomenia o začatí exekúcie z 20. marca 2012 proti exekúcii 10. apríla 2012 námietky.

Sťažovateľka svoje námietky odôvodnila najmä tým, „že

- a) *Po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, resp. bránia jeho vymáhateľnosti,*
- b) *a zároveň tu sú iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná“.*

O námietkach sťažovateľky rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ich odmietol. Proti tomuto uzneseniu smeruje sťažnosť sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namieta, že ním boli porušené jej v petite sťažnosti označené práva. Za porušenie svojich práv považuje sťažovateľka to, že jej mala byť napadnutým uznesením odňatá „*možnosť konať pred súdom a chrániť tak svoje práva a oprávnené záujmy...“*, *zastávajúc zároveň názor, že „napadnuté rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne, nakoľko exekučný súd v rámci neho neskúmal a nedal ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa uvedené v podaných námietkach proti začatému exekučnému konaniu, pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia exekučného súdu ani neuviedol, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že všeobecný súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil svoje rozhodnutie, voči ktorému už právny poriadok SR nepripúšťa riadny či mimoriadny opravný prostriedok“.*

Sťažovateľka argumentuje tým, že podala «námiety ich zaslaním na poštovú prepravu súdnemu exekútorovi dňa 10. 04. 2012, ako vyplýva aj z odôvodnenia uznesenia exekučného súdu. Nakoľko upovedomenie o exekúcii prevzal sťažovateľ dňa 23. 03. 2012, lehota na podanie námietok mu mala uplynúť dňa 06. 04. 2012. Na deň 06. 04. 2012 však pripadol sviatok – Veľký piatok, na dni 07. 04. 2012 a 08. 04. 2012 pripadla sobota a nedeľa, a rovnako pripadol sviatok aj na deň 09. 04. 2012 – Veľkonočný pondelok. V zmysle vyššie uvedeného bol teda najbližším pracovným dňom až deň 10. 04. 2012, kedy aj boli námiety riadne podané sťažovateľom na poštovú prepravu súdnemu exekútorovi v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku.

Napriek tejto skutočnosti exekučný súd v rozpore s ustanovením § 57 odsek 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku vydal rozhodnutie o odmietnutí námietok sťažovateľa, pričom toto svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

V zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku „Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.“.

Zároveň podľa ustanovenia § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku „Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doniesť.“.

Uznesením exekučného súdu bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu, keď exekučný súd ako prvostupňový súd vyhodnotil námiety sťažovateľa v exekučnom konaní ako podané po lehote stanovenej Exekučným poriadkom. V zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku „Povinný môže vyniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námiety proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námiety musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.“.

Exekučný súd konštatoval v rámci odôvodnenia predmetného uznesenia exekučného súdu „Na základe zisteného skutkového stavu súd námietky povinného proti upovedomeniu o jačali exekúcie odmietol, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, pretože povinný podal námietky po zákonom stanovenej lehote.“.

S týmto odôvodnením exekučného súdu sa nemožno uspokojiť. Sťažovateľ je toho názoru, že v danom prípade sa podanými námietkami exekučný súd mal zaoberať, nakoľko tieto námietky mali byť vyhodnotené ako podané v rámci zákonnej 14-dňovej lehoty. V prípade, ak tak exekučný súd neurobil, mal svoj postup riadne a jednoznačne v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôvodniť.».

Sťažovateľka ďalej zastáva názor, že „exekučný súd bol povinný v rámci konania o námietkach podľa ustanovenia § 50 Exekučného poriadku skúmať plynutie lehôt na podanie námietok sťažovateľom za použitia ustanovenia § 57 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, a teda zohľadniť skutočnosť, že posledný deň lehoty na odoslanie námietok pripadol na sviatok. Exekučný súd sa však vôbec nezaoberal použitím tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, hoci sám v odôvodnení uznesenia exekučného súdu odkazoval na použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pri odmietnutí námietok. Aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v časti počítania lehôt na podanie námietok pritom akceptuje aj ustálená rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR.

Z tejto zásady je zrejmé, že sa v prejednávanej exekučnej veci mali použiť ustanovenia o doručovaní upravené v prvej časti štvrtej hlavy Občianskeho súdneho poriadku... Lehota na podanie námietok je procesnou lehotou. Stačilo teda, ak sa v posledný deň lehoty námietky podali na pošte, prípadne na inom orgáne, ktorý bol povinný procesný úkon doručiť. Na zachovanie lehoty sa vyžaduje, aby námietky boli doručené exekútorovi, (rozsudok NS SR, sp. zn. 2 M Cdo 13/2004 zo dňa 27. 10. 2004).

Sťažovateľ taktiež v rámci podaných námietok (čl. I námietok) výslovne exekučný súd upozornil na možnosť aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku na konanie o námietkach, keď priamo odkázal na vyššie uvedený rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 10. 2004, sp. zn. 2 M Cdo 13/2004. V rámci odôvodnenia uznesenia exekučného súdu sa pritom exekučný súd vyššie uvedenými skutočnosťami vôbec nezaoberal.

Exekučný súd navyše v odôvodnení uznesenia exekučného súdu neposkytol ústavne konformné odôvodnenie k svojmu záveru, že námietky boli sťažovateľom podané po uplynutí zákonnej lehoty. Rozhodnutie exekučného súdu teda splňa znaky arbitrárneho rozhodnutia, ktoré sa opiera iba o jednostranné posúdenie právnej veci a neberie do úvahy argumenty a dôkazy predkladané účastníkom konania. Sťažovateľ sa domnieva, že aj týmto konaním zo strany exekučného súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces.“.

Odvolávajúc sa na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy sťažovateľka tvrdí, že jej v súčasnosti platný a účinný právny poriadok Slovenskej republiky „neposkytuje žiadny účinný opravný prostriedok, ktorým by mohol dosiahnuť nápravu porušenia jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru pred podaním sťažnosti na Ústavný súd SR, a nestanovuje ani právomoc žiadneho iného všeobecného súdu rozhodnúť o ochrane porušeného základného práva na súdnu ochranu, a preto je daná v zmysle čl. 127 Ústavy SR právomoc Ústavného súdu SR“.

S poukazom na uvedené dôvody sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces spoločnosti T., a. s..., garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. 06. 2012, sp. zn. 2 Er/151/2012-62, porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I vydané dňa 11. 06. 2012, sp. zn. 2 Er/151/2012-62, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22. 06. 2012, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť spoločnosti T., a. s., trovy konania vo výške 1.154,64 EUR do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľka sa zároveň domáha, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do rozhodnutia vo veci samej.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Er/151/2012 a jeho uznesením č. k. 2 Er/151/2012-62 z 11. júna 2012, ktorým bolo podľa nej porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Splnenie ústavných a zákonných predpokladov na podanie sťažnosti, ktoré sú uvedené v čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, sťažovateľka odôvodnila tým, že jej platný a účinný právny poriadok neposkytuje žiadny účinný opravný prostriedok, ktorým by mohla dosiahnuť nápravu namietaného porušenia svojich v petite sťažnosti označených práv. V súvislosti s tým sťažovateľka poukazuje na § 50 ods. 4 Exekučného poriadku, z ktorého je podľa nej *„zrejmé, že proti rozhodnutiu exekučného súdu o námietkach, ktorým nebolo týmto námietkam vyhovené, t. j. vrátane uznesenia exekučného súdu, nie je prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Tomuto zodpovedá aj poučenie exekučného súdu v rámci predmetného uznesenia.“*. Sťažovateľka taktiež zdôrazňuje, že proti rozhodnutiu okresného súdu o námietkach, *„voči ktorému nie je prípustné odvolanie, nie je možné podať ani dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok podľa ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku“*.

Ústavný súd z vyžiadaného súvisiaceho spisu okresného súdu okrem iného zistil, že 31. januára 2012 bola okresnému súdu doručená žiadosť súdnej exekútorke JUDr. A. S... o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe návrhu oprávneného (mesta T.) opierajúceho sa o právoplatný a vykonateľný exekučný titul – platobný výmer č. 3170107411 z 8. augusta 2011 vydaný mestom T. proti sťažovateľke ako povinnej o vymoženie sumy 264 769,44 € s prísl. V nadväznosti na to 1. februára 2012 okresný súd poveril súdnu exekútorke vykonaním exekúcie, a táto následne vydala 20. marca 2012 pod sp. zn. EX 20/2012 upovedomenie o začatí exekúcie.

Dňa 10. apríla 2012 doručila sťažovateľka súdnej exekútorke faxom námietky proti exekúcii, ktoré boli 11. apríla 2012 doplnené predložením originálu. Dňa 16. apríla 2012 doručila súdna exekútorka okresnému súdu návrh na rozhodnutie o námietkach sťažovateľky.

Vo vyžiadanom súdnom spise okresného súdu sp. zn. 2 Er/151/2012 sa ďalej na č. 1. 42 nachádza fotokópia „*Žaloby a Žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia*“ z 9. marca 2012 adresovanej Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), ktorým sa sťažovateľka domáha zrušenia platobného výmeru č. 3170107411 z 8. augusta 2011 (t. j. exekučného titulu) vydaného mestom T. v celom rozsahu, a zároveň navrhuje, aby krajský súd odložil vykonateľnosť označeného platobného výmeru.

Sťažovateľka doručila 25. mája 2012 okresnému súdu podanie označené ako „*Doplnenie námietok proti exekúcii*“, v ktorom uviedla, že jej bolo 23. mája 2012 doručené uznesenie krajského súdu č. k. 11 S/16/2012-21 z 9. mája 2012, „*v ktorom súd rozhodol, že odkladá vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného č. 3170107411 z 8. augusta 2011 do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 11 S/16/2012. V zmysle výrokovej časti uznesenia je zrejmé, že bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia Mesta T. ako správcu miestnej dane – platobného výmeru č. 3170107411 zo dňa 08. 08. 2011, č. k. KC-Dap-2011/66782/89658, ktorý je exekučným titulom vo veci exekučného konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 2 Er/151/2012. Exekučný titul prestal byť vykonateľným, a teda ho viac nemožno považovať za použiteľný exekučný titul pre potreby vyššie uvedeného exekučného konania vedeného proti povinnému.*“. Predmetné uznesenie z 9. mája 2012 sťažovateľka pripojila k svojmu podaniu okresnému súdu vo fotokópii.

Sťažovateľka 7. júna 2012 doručila okresnému súdu ďalšie podanie označené ako „*Vyjadrenie ku konaniu o námietkach proti exekúcii a Návrh na zastavenie exekúcie a Návrh na odklad exekúcie*“.

Okresný súd uznesením č. k. 2 Er/151/2012-62 z 11. júna 2012 odmietol námietky sťažovateľky proti exekúcii ako podané po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Ďalším uznesením č. k. 2 Er/151/2012-63 z toho istého dňa rozhodol okresný súd o návrhu sťažovateľky na odklad exekúcie tak, že „*povoľuje povinnému odklad exekúcie vedenej pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 2 Er/151/2012 na čas do právoplatného skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 11 S/16/2012*“. Toto rozhodnutie bolo doručené sťažovateľke 21. júna 2012.

V exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľa, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, resp. bránia jeho vymáhateľnosti, poprípade sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (jej vykonávanie).

Námietky proti exekúcii sú len jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní. Nejde však o najúčinnější prostriedok ochrany práv povinného, pretože nevyhovenie námietkam nemožno napádať riadnym opravným prostriedkom (§ 50 ods. 4 Exekučného poriadku). Účinnějším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Odvolanie je podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku vždy prípustné v prípadoch ustanovených v § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až písm. h) a k), t. j. ak sa začala exekúcia vykonávať a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, ak

rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, a napokon, ak exekučný súd rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 Exekučného poriadku je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu.

Sťažovateľka v sťažnosti neuviedla, že okrem námietok proti exekúcii podala aj návrh na odklad, ako aj návrh na zastavenie exekúcie. Argumentujúc tým, že proti napadnutému uzneseniu nie je prípustný žiaden riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, vyslovila sťažovateľka názor, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpala všetky právne prostriedky nápravy, ktoré jej zákon účinne poskytoval.

Názor sťažovateľky na vyčerpanie právnych prostriedkov v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom zákone nie je vecne správny. Exekučný poriadok umožňoval sťažovateľke takú ochranu označených práv, na ktorú bola oprávnená bez časového obmedzenia ihneď po začatí exekučného konania, o ktorom sa dozvedela najneskôr doručením upovedomenia o začatí exekúcie. Sťažovateľka bola oprávnená, ale aj povinná na to, aby všetky právne prostriedky pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy využila, teda nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku, ako aj návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku, čo, ako ústavný súd zistil, sťažovateľka urobila.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku môže súd aj bez návrhu povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 Exekučného poriadku). Zo súvisiaceho súdneho spisu, ako už bolo uvedené, vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 2 Er/151/2012-63 z 11. júna 2012 rozhodol o návrhu sťažovateľky na odklad exekúcie tak, že ho povolil na čas do právoplatného skončenia veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 11 S/16/2012, v ktorej sa sťažovateľka domáha zrušenia exekučného titulu v celom rozsahu.

O návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku okresný súd dosiaľ nerozhodol.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, resp. iných právnych prostriedkov, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii v poslednom stupni. K prípadnej náprave namietaného zásahu do základných práv zaručených ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou nemôže dôjsť tak, že by z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a z prieskumu ústavným súdom bolo vynechané rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na doterajšiu judikatúru ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (napr. II. ÚS 63/2011, III. ÚS 150/2012, IV. ÚS 209/2012).

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využije všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 1 a 7 Občianskeho súdneho poriadku). V nadväznosti na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je v tomto štádiu exekučného konania (pred

právoplatným rozhodnutím o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie) vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 Er/151/2012 neprípustná.

Neprípustnosť sťažnosti viedla ústavný súd k tomu, že ju senát ústavného súdu odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2012